

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„Koroški Slovenec“,
Wien V., Margaretenplatz 7.

Rokopisi se naj po-
šiljajo na naslov:

Žinkovský Josip, Wien
V., Margaretenplatz 7.

Lisi

za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.

Stane četrtletno: K 200.—

Za Jugoslavijo

celoletno: 24 Din.

polletno: 12 „

četrtletno: 6 „

Leto II.

Dunaj, 24. majnika 1922.

Št. 21.

Slovanske manjšine v Avstriji.

V „K. Sl.“ smo že dovolj poučili slovensko javnost o češki manjšini in njenih izbornih organizacijah na političnem in gospodarskem polju. Tudi o naših Hrvatih na Gradskem (v Burgenlandu) smo priobčili obširnejši poučni članek.

V nekem slovenskem dnevniku pa smo čitali te dni uvodnik, ki je grajal tudi koroške politične voditelje, češ, da so povsem zanemarili mednarodni kongres narodnostnih manjšin v Monakovem, in boji se, da bomo istotako brez zastopstva na bodočem kongresu v Pragi.

Da bo slovenska javnost pomirjena in po resnici poučena, moramo povedati, da so šla v Genovo in Monakovo dovolj obsežna poročila o slovanskih manjšinah v Avstriji in, u-mevno samo po sebi, tudi o koroških Slovencih in gradskih Hrvatih. Za Prago je tudi poskrbljeno s posebno spomenico, ki bode obsegala tudi naše zahteve, do katerih imamo polno pravico v smislu st.-germanske mirovne pogodbe. Toliko v obče.

Tudi za bodočnost in za sistematično delo je poskrbljeno, ali uspeh bo odvisen od tega, v koliko najdemo v vsem našem narodu vsestranske podpore. Na Dunaju je sedež osrednje vlade avstrijske zvezne republike, ki ima diplomatsko zastopstvo v vseh nasledstvenih državah, isto tako so tu poslaništva in konzulati vseh sosednjih držav. Avstrijski Nemci se vsak hip mešajo v notranje odnose sosednjih držav v prid tamošnjih nemških manjšin. Zato je le naravno, da bi se zgodilo enako le obratno... in iz tega bi moglo priti do razgovorov, kako urediti manjšinsko vprašanje tu in tam.

Ker je torej na Dunaju središče republike, ker je mogoče na primer za koroške Slovence posredovati proti koroškemu mogotcem le pri osrednji vladi, ki mora imeti gotove obzire na javno mnenje v vsej sosedščini, ker je na Dunaju res prava svoboda tiska, govora, zborovanja itd., se je ustanovilo tu združenje Srba, Hrvat in Slovenca državljana avstrijske re-

publike za Dunaj in Spodnjo Avstrijsko. V časnem odboru so odlični možje, ki so avstrijski državljani. Ako se dopolnijo želje ustanoviteljev, se bo v tem dunajskem društvu združevalo vse naše politično, kulturno in gospodarsko življenje, vsaj v kolikor se bo to dotikalo osrednje vlade, osrednjih oblasti in skupnega sodelovanja z brati Čehi, ki nam hočejo iti v vsakem oziru na roko. Ni namen našega današnjega članka, da se spuščamo v podrobnosti takega dela, upamo pa, da bode privedlo to delo do cilja, ako se ga vsi z združenimi močmi poprimemo.

Zbirajte za tiskovni sklad!

Mir, mir!

Naši nasprotniki nam večkrat kličejo: Mir! Mir hočemo, dajte mir! Kakor da smo mi, svojemu rodu zvesti Slovenci krivi vsega nemira. Mi smo za mir, a da ni miru, so krivi nasprotniki, ki nas ne pustijo pri miru, ki nam ne pustijo prosto dihati, ki bi nas radi popolnoma strli in zatrli. Nasprotniki, ki nas napadajo, če se poslužujemo najnavadnejših državljan-skih pravic, kakor je prirejanje shodov in iger. Ki skušajo našo mladino odtujiti slovenskemu jeziku in vzgojiti iz nje rod narodnih izdajic in odpadnikov. Ki delajo z vsemi silami na to, da zamre naš slovenski jezik na Koroškem. Še malo in potisnili bodo slovenski jezik do Karavank. Tako upajo.

Zakaj nas tako sovražijo, zakaj tako divje preganjajo in napadajo slovenske duhovnike? Kaj smo zagrešili mi ubogi koroški Slovenci? Kakšno hudodelstvo smo zakrivali? Naš zločin obstoji v tem, ker nočemo zatajiti svojega materinega jezika. Ker nočemo postati odpadniki in izdajalci svojega rodu. Ker spoštujemo, ljubimo in branimo jezik, ki nam ga je Bog dal. Ker smo zvesti svojemu rodu in

svojemu jeziku, v tem tiči najgloblji vzrok našega križevega pota. Ker smo Slovenci in Slovenci hočemo ostati, bi najraje videli, da bi nas kar čez noč brez sledu odnesel vrag.

Naši nasprotniki hočejo, da bi mi zlezli čisto pod klop, da bi ne ganili niti z mezincem. Da bi se odpovedali svojim narodnim in človeškim pravicam. Če bi se jim dali popolnoma zaslužjiti, potem bi bil mir, kakor ga oni hočejo. To bi bil mir sužnja z okovi na rokah, na nogah in na ustih. Zamerijo nam, da smo Slovenci in da Slovenci hočemo ostati. Kmafu nam bodo še zamerili, da smo ljudje in ne živali. Mi hočemo svobodo in pravico, oni nas tega hočejo oropati. Zato med nami ni in ne bo miru.

Nemec F. W. Foerster piše o pravem in nepravem miru: „Gotovo moramo neprestano iskati mir in ga sveto držati — toda ne smemo izdati Kristusa, da ohranimo edinost. Kajti tudi edino trajni, edino resnični mir daje le Kristus — mir, ki ne temelji zgolj na udobnosti, strahopetnosti ali prevari. Nikdar bi ne prišel ta mir na svet, če bi bili molčali apoštoli, mučeniki, spoznavalci in svetniki zato, da bi ne motili miru in edinosti v družini in občini. So dobri ne, katerim na ljubo moramo mirno sprejeti nase pohujšanje, sovraštvo in ločitev. Kristus je rekel: Nisem prišel, da prinesem mir, ampak meč.“ Tako piše Nemec.

Ne smemo izdati Kristusa. Narodni odpadnik iz strahopetnosti ali dobičkarije zataji svojo slovensko mater. „Zaradi ljubega miru“. Toda ta „ljubi mir“ je kupljen za ceno izdajstva. Resničen mir more obstati le na temelju resnice in pravice. Dokler nam bodo nasprotniki odrekli najenostavnejše pravice, ne more biti miru. Oni so vzrok, da ni miru. Dajte nam mir!

Ali si že kaj pisal v Koroškega Slovenca?

POLITIČNI PREGLED

Genova.

V petek se je zaključila konferenca v Genovi. Če tudi ni dosegla svojega cilja, ki so ga ji stavili sprva, je vendar velikega pomena, da se je položil temelj rednega gospodarskega razvoja Evrope. Pozdraviti je predvsem dejstvo, da so si države, ki so se prej bojevale med seboj, na tej konferenci prvič podale roke k skupnemu mirnemu delovanju. Delo, ki ga je konferenca v Genovi pričela, se bode nadaljevalo v raznih strokovnih komisijah najbrž v mestu Haagu koncem julija.

Avstrija.

Za najpotrebnejše izdatke je hotela avstrijska vlada najeti 120 milijard kron. Socialni demokratje in vsenemci so pa ta predlog odklonili in sprejel se je predlog za pooblastilo le za 41 milijard. To pa pomeni nezaupnico za vlado in bode dr. Schober bržkone te dni odstopil in z njim tudi drugi ministri. Sedaj so na vladni krščansko-socialci, ki pa sami tudi nimajo večine, tako da ne pride do nobenega pravega delovanja. Da bi se napravil temu negotovemu stanju konec, se pogajajo krščanski socialci z velenemci, da bi skupno sestavili nov kabinet obeh teh strank. Če bi se pa to ne posrečilo, bi bila samo ena pot, razpustiti parlament in razpisati nove volitve. Gotovo pa ta

PODLISTEK

Čarovnik pri zamorcih.

Poroča O. Bugand. S. Sp.

Hudobni duh ima v vsaki deželi, da, v vsakem kraju svoje pomočnike, ki na vso moč ovirajo delovanje katoliškega duhovnika. V afrikanskih misijonih je čarovnik, ki ga Kikujci imenujejo „mundu mugu“ (učenjaki) in katerega skoraj brezmejno zaupajo. Od njih dobi mož vse, kar le hoče. Ako je n. pr. lačen in pride do kake črede na paši, se s skrivnostnim obrazom bliža pastirju ter mu pokaže najlepšo žival, rekoč: „Ali ne vidiš, da je bolna? Videl sem, kako se je zapletla v povoje tvojega otroka. Ubij jo, sicer — gorje tvoji čredi!“ Ubogo žival takoj zakoljejo in spečejo. Ko se je čarovnik nasitil, odide zadovoljen in vsi se mu zahvaljujejo, da jih je rešil preteče nesreče.

Kot prerok obljublja čarovnik svojim rojakom samo dobro, nikdar kaj slabega. Prorokuje jim dež, solnce, ozdravljenje. On je vedež cele dežele. Ako pride n. pr. kdo k njemu in mu toži, češ, ukradli so mi ovco, ga čarovnik brž potolaži, rekoč: „Pokličiči skupaj sosede in znance; pokazal ti bom tatu!“

Nato postavi pred zbrano množico posodo z vodo. V roki ima n. pr. kako cev, ki ima na

spodnjem koncu majhno luknjo. Cev vtakne v vodo ter jo čez nekaj trenutkov ob navzočnosti strmeče množice vzame iz vode, ne da bi iztekla iz spodnje odprtine le ena kapljica.

Sedaj stopi čarovnik pred vsakega izmed navzočih in ga vpraša: „Si-li ti tat?“ Mučna tišina nastane po tem vprašanju... a voda ne izteče iz cevi. Ta torej ni tat. In čarovnik gre od enega do drugega. Ko pride do tistega, ki je po njegovem mnenju tat ali do katerega sicer nedolžnega, ki pa je njegov sovražnik ali pa premožen, reče zmagonosno: „Ti si tat!“ V istem trenutku odmakne prst od zgornje odprtine in sedaj izteče seveda voda iz spodnje odprtine, množica pa začne vpiti: „Da, da, ta je tat!“ In revež mora plačati škodo, najsi je kriv ali ne.

Pri nekem takem zborovanju je eden navzočih rekel čarovniku: „Kaj pa delaš s prstom pri zgornji odprtini?“ Bil je moj katehist, ki je upal napraviti opombo. „Molči vendar,“ mu zbežan odvrne čarovnik, „in ne govori o tem, kajti to je moja skrivnost!“ Katehist ga je nato pustil pri miru, ker bi se sicer obrnila množica proti njemu. Zaslupljeno ljudstvo namreč ne spozna, da vsak čarovnik misli le na svojo korist.

vladna kriza ne bode dobro vplivala na vprašanje kreditov, za katere ima Schober brezdvombe mnogo zaslug.

Ceškoslovaška republika.

Kakor poroča „N. Wr. Tagblatt“, je gotovo, da bode odstopil ministrski predsednik dr. Beneš. Kot vzrok se navaja spor dr. Beneša s češkoslovaškim učiteljstvom v vprašanju plač. Kot njegov naslednik se imenuje sedanji berlinski poslanik Tusar.

V Pragi je bila v soboto enodnevna splošna stavka, ki se je proglasila kot simpatijska stavka s kovinskimi delavci. Ne samo državni obrati, temveč tudi vsa privatna podjetja so ustavila delo.

Bolgarija.

Zasebne vesti poročajo, da je v Bolgariji izbruhnila revolucija, da so komunisti proglasili republiko in da je kralj Boris zapustil glavno mesto in pobegnil v Varno. Vest uradno še ni potrjena.

Italija.

Laški kralj in kraljica sta te dni v Trstu, Gorico in druge kraje, ki so vsled mirovne pogodbe prišli pod Italijo. Ljudstvo jih ni preveč navdušeno sprejemalo.

Zita.

Prejšnja cesarica se je preselila iz otoka Madeira na Špansko s svojimi otroci.

Podpirajte našo stvar!

MI IN ONI

„Gesinnungslumperei.“ „K. T.“ 7. t. m. piše: Da so med Nemci na Trbižu tudi narodni izdajalci, bote komaj verjeli. Prava Raffl-natura je vodja gozdne uprave na Trbižu. Žal, da je takih natur na Trbižu še več. Ljudje, ki se prej niso mogli dovolj nahvaliti s svojim nemštvom in patrijotizmom, so zdaj postali „pristni“ Italijani. Odpadniki so tudi prejšnji avstr. uradniki, ki so zdaj v laški službi. Pravično čutečim Italijanom se studi počenjanje renegatov. — Odpadništvo imenuje dopisnik „Gesinnungslumperei“. — Čisto prav. Kaj pa pravijo na to naši slovenski renegate? Ali morejo Nemci hvaliti, kar tam grajajo? Ali ni tudi renegatstvo slovenskih Raffl-natur „Gesinnungslumperei“? Ali se Nemcem nič ne studi odpadništvo slovenskih renegatov, pd. nemčuriev?

„Eine tapfere Künstlerin.“ V isti številki poroča „K. T.“ o slavni pevki Jeritzi, ki je darovala 100.000 K za nabavo novih glazbil, katere so soc. demokrati razbili nekemu kat. društvu na Dunaju. Napad na godbo se je izvršil na javni cesti. Umetnica je rekla pri tej priliki: „Tem bolj sem ogorčena nad onim brutalnim in surovim napadom socialističnih teroristov, ki mislijo, da svobodi služijo s tem, da napadajo neoborežene fante medtem ko godejo, da jih, samo zato, ker so drugačnega mišljenja pretepaajo in razbijajo njihove glazbene instrumente. Nad to čisto prostaško podlostjo more človek občutiti samo najgloblje ogorčenje, in skrbela bom zato, da bom vedno in povsod kazala na to sramotno počenjanje, ki je v posmeh vsakemu pojmu prostosti. Prihajam iz Amerike, iz republike Amerike, iz dežele prostosti, a kaj takega bi bilo tam kratko malo nemogoče. V Ameriki mnogo previsoko cenijo in spoštujejo in tudi z vsemi sredstvi postavljajo brezobzirno branijo pojem osebne prostosti in lastninskega varstva, kakor da bi se moglo zgoditi, da bi bil državljani izpostavljeni nasilnim cestnim napadom zaradi njegovega verskega in političnega mišljenja. Upam, da bo zaničevanje nad tem zgražanja vrednim dejanjem zbudilo vse tiste, ki jim velja omika tega mesta še kot dragocena dedščina, katero morajo braniti vsi dobromisleči.“ — Dobro, zelo dobro! Temu napadu na las podobni so napadi naših nemčurjev, ko napadajo in pretepaajo mirne slovenske zborovalce ali udeležnike nedolžnih nikomur škodljivih iger. Tu imate obsodbo, uničevalno obsodbo iz nemških vest!

DNEVNE VESTI IN DOPISI

Poštnemu ravnateljstvu v Celovcu! Opozarjamo poštno ravnateljstvo, da nam vračajo posamezni poštni uradi list s pripombo „Nicht angenommen“ brez, da bi ga dostavili naslovljencem. Razen tega dobivamo nasilno odprta pisma. Poštne urade naj se pouči, da to po zakonu ni dovoljeno! Uredništvo in upravništvo.

Popravek. Sklicaje se na § 19. tisk. zak., prosi podpisani županstvo občine Bistrica v R., da objavite z ozirom na dopis v „Koroškem Slovincu“ z dne 22. marca 1922, števil. 12. pod naslovom „Bistrica v R.“ sledeči popravek z istimi črkami in sicer v slovenskem jeziku. Ni res, da se je preselil carinski komisar Johann Wastian lansko leto v Bistrico v R., temveč res je, da je bil že l. 1920 tja premeščen. Ni res, da je odkazala občina gospodu komisarju Wastianu in sicer njegovi družini stanovanje v župnišču zaradi tega, ker je bil župnik gospodom trn v oči. Res je, da je tedanji župnik v Svečah, J. Schuster, ki se je bil že preselil v svojo lastno hišo, sam pozval gosp. Wastiana, naj se nastani v župnišču, čež da je tar. prazno stanovanje in sicer 1 kuhinja, 2 sobi, jedilna shramba, klet in podstrešje. Ni res, da se je potem izpraznilo to stanovanje za novega župnika šele po dolgem času in vsled pritožb. Res je, da je komisar Wastian izpraznil to stanovanje, ko je bil gosp. župnik Ruprecht po nasvetu županstva stanovanje sodnijsko odpovedal. Res je dalje, da je občina odkazala sprazumno z okrajnim glavarstvom v Celovcu komisarju Wastianu stanovanje pri Seherju in ne pri Kuraschu v Svečah, katero je bil nabasal Schaunig z vozovi, poljedelskim orodjem, s sodi za mošt itd. Res je dalje, da je bilo to svrhu izdan uradni poziv, naj se stanovanje izprazni do 28. januarja 1922 ali pa se vložiti tekom 3 dni pritožba proti odloku. Res je, da Schaunig ni izpraznil stanovanje in da tudi ni vložil rekurza, zaradi česar je bil obveščen, da se bo stanovanje dne 1. marca 1922 uradno izpraznilo. Schaunig je bil pozvan, naj b. navzoč in naj prinese ključe s seboj. Dalje je res, da Schaunig 1. marca niti sam ni prišel, akoravno je bil ponovni pozvan, niti je poslal ključev. Res je dalje, da je Schaunig dostavljeni mu poziv in prejemo potrdilo strgal na drobne koščke in se zelo nepovoljno izrazil o socialdemokratskem občinskem zastopstvu. Ni res, da so vse vrgli na cesto in tako izročili vso imetje tatovom. Res je marveč, da so potegnili stare vozove do prihoda Schauniga v skedenj, sode z moštom pa spravili v kuhinjo, obleko pa so skranili Schaunigovi sorodniki. Bistrica v R., dne 10./V. 1922. Župan: G. Andreitschitz.

Zgornja Vesca. Na popravek „Zgornja Vesca“ v 17. številki našega lista smo dobili sporočilo, da se je v dopisu „Zg. Vesca“ v 37. št. od 1. 1921 res pripetila pomoč in sicer v toliko, da je bilo pisano mesto orožniška postaja Škofiče, orož. postaja Kotmaravas. Vse drugo pa odgovarja resnici in so za potrditev tega tudi priče na razpolago. Kakor vse kaže, pošiljajo nasprotniki popravke na podlagi § 19. tisk. zakona, ki nikakor ni ozkosrčen, samo zato, da nam jemljejo prostor za dopise. Čitatelji pa iz tega lahko vidijo, da so naša poročila vedno resnična in da slonijo navadno na dokazih. (Ured.)

Popravek. Z ozirom na § 19. tisk. zakona z dne 17. dec. l. 1862, drž. zak. števil. 6 iz leta 1863, se prosi, da se objavi sledeči popravek k članku, ki je izšel pod naslovom „Pliberk. (Uboga justicija)“ v števil. 17. iz leta 1922 „Koroškega Slovincu“ o zadržanju pliberškega sodnika: Ni res, da bi bil jaz zagrozil kmetom, da se bo proti Slovincem začelo še veliko ostreje postopati. Res je, da sem kot predsednik zemljiško-obratne komisije opozarjal posestnika Narodnega doma v Pliberku, gosp. Štefan Brežnika, tekom ustmenega razgovora popolnoma nepristransko na možnost, da bo po določitvi meje pripadal del libeliške občine SHS-državi in da bodo vsled tega nekateri posestniki tega kraja radi zamenjali svoja posestva s posestniki iz pliberške okolice. Res je, da sem naprosil gosp. Brežnika, naj opozarja svoje goste na to možnost zamenjave. Dr. Josef Raunig.

Djekše. Hrabri junaki, četudi koj doma pri peči, so naši magnati. Kar rečejo, mora biti. Med vojno so zelo trdo postopali z vdovami. leta 1919 pa so mobilizirali s tako silo, da je par dni vso mlado moštvo zbežalo v gozd, na takoimenovano Sapotnikovo peč. Herk, Končar in Kočmar, kar sami regirajo fajmoštra, orožnike, učitelja, posebno pa mežnarja in njegovo ženo. Bati se je, da se ne spravijo na sv. Martina in njegovo gos. Dne 30./IV. so hotli mežnarja kar naprej spraviti. Čudni časi! Iz Djekš je že vse moralo bežati. Slovenski in nemški orožniki, fajmošter in zdaj gonijo še mežnarja. Mislili smo, da nemška Avstrija na Djekšah bolj močno stoji, ko učitelj Jež tako pridno ponuja „Koroško domovino“ in ko je Slamanikov Cencej tud že Bauernbundler, samo baur še ni. Ne smete pa vseh Djekšarjev slabo soditi, na Djekšah je še tudi pšenica med ljuliko. Ko se bo naš orgeš sprskal in spameteval, saj tako upamo mi, če že ne prej pa vsaj na stare dni, pa bodo tujci zopet lahko prihajali k nam, ne bomo jih napadali tako kakor v Krčanjah. Take so naše razmere in takšne bodo tudi posledice. Mi smo in ostanemo na slovensko-nemški meji kakoršnji smo bili.

Čuden razlog. Nekje se je Slovenka pritožila, da ne dobi prispevkov k živilu (Lebensmittelzuschüsse), ko jih dobivajo drugi, manj bogati. Da je to krivično in pristransko, je rekla. Odgovorili so ji, da ima sicer pravico do podpore, da pa ji ne dajo nič in sicer — čujte in strmite — zato ker je njena hči imela za časa jugoslovanske zasedbe (l. 1920) ljubimsko razmerje z jugoslov. vojakom. Čudni so ukrepi koroških mogočnikov!

Podsinnjavas. Deželna vlada v Celovcu je požarni brambi v Podsinnjavasi in Št. Janžu potrdila premembo pravil, da smeta rabiti slovenski upravni in poveljni jezik. Borba je bila težka, ker so se nam stavile razne ovire, vendar je zmagala naša vztrajnost. Vlada jih je poslala štirikrat nazaj, načelnik pa istotako. To je prvi uspeh po glasovanju na slov. Koroškem.

Priblavas. Da smo mi Poljanci kulturni, to je vam gotovo že znano, a da smo najkulturnejši, tega si dragi bralci „Kor. Slov.“ gotovo niste mislili. To je bilo namreč že lani, ko se je ženil naš pristaš Martin Lipuš. Njegov tovariš Anton Miklavž mu je hotel izkazati zadnjo čast skupnemu fantovanju. Zato je šel k sv. Miklavžu po možnarje, da bi parkrat sprožil tovarišu v slovo. Sveti Miklavž mu je veselo pokimal, nakar so pritekli iz bližnje gostilne nemčurski fantje, vzeli omenjenemu možnarje iz predpasnika ter ga zraven še močno oklofutali. Ko pa se je bližala Velika noč, so pa prišli za smodnik pobirat tudi k Slovincem. Prej nas klofutajo in napadajo, nam pobijajo šipe in okna, potem pa pridejo pobirat za smodnik. Ali ni to v nebo vpijoča predrznost? Če Slovenci nimamo pravice niti do možnarjev, naj bi nam vzeli še edino pravico, ki jo še imamo, namreč plačevanje davkov. Ker pa nismo dali za smodnik, zato nam naši zeleni tički tudi niso streljali, ko smo nesle me Slovenke šartilne k žegnu. Ali kljub temu so bili naši kolači in pirhi blagoslovljeni ter so nam vsem prav dobro dišali. Le žal, da nam jih je tako hitro zmanikalo.

Blato pri Trušnjah. Od nas pa še niste nič slišali, kaj ne? Pa tudi ni dosti novic. Komaj dva posestnika sta v vasi, en kovač in nekaj ofarjev iz tržiške okolice, kjer izdelujejo tobačne mehurje. Čušov v naši vasi ni, zato smo prav srečni. Lani so umrli Ilkartov oče, letos pa posestnik Jurij zida novo hišo. Nihče nas ne nadleguje, zato na mi druge. Zapletli smo se v tožbe s soslednimi vasmi. Soloh se mi kar naprej izprehajamo po sodnijskih dvoranah. Kljub temu nam ne gre preveč dobro. Veliko sinov najimovitejših kmetov odhaja v tujino s trebuhom za kruhom.

Sele. Marsikateremu čitatelju „Kor. Slov.“ je znana naša prijazna vasica. Akoravno oddaljeni od mesta, pa vendar še izvemo kakšno novico, ko primoraš Ti, dragi „Kor. Slovenec“, med nas. Tu pa tam slišimo, da naročajo mnoge vasi zvonove, le v naših Selah se nihče ne zgane. Imeli smo v rajni Avstriji zvon, da mu ga ni bilo para. Še sedaj se marsikom solzi oko, ko se spominja kako turobno je pel ob

slovesu, predno so ga odpeljali tja, kjer je potem donel strašno pesem bojnega viharja. Ali bi ne bilo mogoče misliti na novi zvon? O pač prav lahko. Zato pa kvišku, vzdravimo se, da ne bo naša še dosti verna vas v tej stvari zadnja!

Vernberg. Dragi „Koroški Slovenec“! Že nad leto dni je minulo, odkar si se rodil in prihajaš k nam v zelo obilnem številu, ne da bi se enkrat kdo oglasil. Tudi jaz ti nimam kaj veselega poročati. Kakor smo pred 14 leti bili Slovenci mnogoštevilni, tako smo sedaj po plebiscitu, ki so ga izumili tam v Št. Germainu, postali zelo redki ali jasno rečeno, nihče se ne upa ganiti, bodisi v političnem oziru, bodisi v drugih zadevah. Od časa zadnjih občinskih volitev imamo samo še 5 odbornikov in kakor smo izvedeli iz zanesljivega vira, je eden, in sicer gospod Janez Vošpernik v Podravljah, kot občinski odbornik in svetovalec odstopil, ker so ga naši ostali odborniki pri občinskih sejah v zelo perečih vprašanjih pustili osamljenega. Žalostno! Leta 1921 so v šoli v Skočidolu vpeljali poldnevni pouk, da morajo šolarji že ob 8. uri zjutraj biti v šoli, medtem ko popoldan nimajo nič opraviti in tratijo čas, ko bi mi kmetje šolarje zjutraj lahko rabili za pašo. Radovedni smo, v kateri brihtni butici se je rodila ta misel, ki so jo šolski očetje seve sprejeli. Da je učenim močem to po godu, verjamemo. V drugih šolah naše občine, baje takemu načrtu kmetje niso privolili. Da morajo biti tudi šolske knjige fakte, kakor želi koroški Heimatdienst, ni treba posebej omenjati. Lažnjiva „Kor. Domovina“ se zelo zanima za zadeve, ki jo prav nič ne brigajo; daje javnosti navodila kakšni duhovniki, bi bili primerni za izpraznjene župnije Domačale in Skočidol. Škofijstvo in vlada naj nam dasta naše domače duhovnike nazaj, potem ne bo prepira in dušno pastirstvo ne bo trpelo. Ali na Koroškem živi rod, ki nima drugih pravic kot davke plačevati, ki mu jih predpisuje njegov sosed Nemec. Ko je našim vladnim možem leto 1920 šlo za njih mastne službe, so v Št. Vidu brez naše vednosti storili slovesno obljubo, da, ako Slovenci glasujejo za Avstrijo, bodo deželni vseh ugodnosti in zajamčene jim bodo vse pravice. In v resnici živimo v vilajetu.

Železna Kapla. Sejmi na prvega majnika se ni dobro obnesel. Goveje živine je bilo malo videti. Več je bilo ovc. Cene so bile izvanredno nizke. Tujih nakupovalcev ni bilo, domači mesarji pa nam kmetom ne privoščijo preveč, čeravno prodajajo Kapelčanom meso po precej „zasoljeni“ ceni. Dogaja se, da je včasih v Železni Kapli meso dražje kot v Celovcu. — Na sejmu ni bilo preveč „gšefta“, temboljši „gšeft“ je pa napravil „ringelšpiel“ in tudi gostilničarji. Zakaj ne? Denarja imamo dosti! Samo eno sliko iz sejma naj povem. Neki delavec gre po trgu malo židane volje — pa mu pade cigareta na tla. Mimo prileti fant — šolar. „Halo, fant, poberi mi cigareto, pa tu imaš tavžent kron za to!“ Tako zakliče delavec in vrže tisočak pred fanta. Nekemu kmetu, kateri je pri vsem tem kar usta pozabil zapreti, pa zakliče omenjeni: „Stori ti tako če imaš korajže!“ Pač tudi znamenje časa. Kako „dobrim časom kaj gremo nasproti?“

Smarjeta pri Telenbergu. V soboto in nedeljo na 6. in 7. majnika smo napravili romanje k Devici Mariji v Trnju pri Železni Kapli. Veliko nas je bilo in skoro vsi romarji smo sprejeli v tej lepi cerkvi sv. zakramente. Druga leta smo šli s procesijo vedno v Gosposveto. Žal, da si moramo Slovenci iskati druga Marijina svetišča, ker pri starodavni slovenski romarski cerkvi v Gosposveti ni nobenega slovenskega duhovnika, ki bi nam delil zakrament sv. pokore in nam pridigoval, da bi ga razumeli. Pravijo, da se bodo nemški duhovniki slovenščine naučili. Dobro! A mi pravimo, da se učijo slovenskega jezika prepočas in sam Bog nas varuj, da bi morali naši ušesi poslušati spakedrano slovenščino. Dajte nam nazaj tiste slovenske duhovnike, ki ste jih po krivici pregnali.

Bilčovs. Tukajšnji posestnik in gostilničar Avgust Safran je kupil pri tvrdki Neuman v Celovcu pred kratkim 8 m dolg ter 15 cm širok jermen, ki ga rabi za pogon strojev. 3 tedne nato dobi od tvrdke dopisnico, naj pogleda, če ima

še kupljeni jermen. Ta, ki mu je jermen prodal, je bil namreč pozvan k deželnemu sodišču, da si ogleda tam ležeč jermen. Imenovani posestnik gre takoj gledat in kako osupne, ko najde več jermen. Tako je jermen že ležal pri deželnem sodišču, ko on še vedel ni, da mu je bil ukraden. Sreča je bila, da je jermen, kateri danes gotovo stane nad 60.000 K, prišel zopet gospodarju v roke.

Kostanjska okolica. Morda misliš, dragi „Koroški Slovenec“, da smo tukajšnji Slovenci, katerih nas je precej, popolnoma zaspali. Sedaj po plebiscitu živimo tu precej mirno. Trdi Nemci so nam prav dobri prijatelji, a krvoločni nemčurji so prava zgaga. Tako se je godilo pri igri „Kristusovo trpljenje“ na Kostanjah. Tudi Nemci iz daljnih krajev so prihajali ter odšli prav zadovoljni. Nekateri nemčurji pa so študirali kako bi zasramovali to nabožno igro v „Štimcah“ in jo krstili za „Narrenspiel“. Vzrok je bil, ker so Slovenci igrali slovensko v popolnoma slovenski občini s tremi pristnimi Nemci.

Vernberg. (Znamenja časa.) V pondeljek dne 8. t. m. se je v tukajšnjem gradu zaposleni kočijaž Simon Stosier, star 28 let, z strihlinom zastrupil, da je na potu v bolnišnico umrl. Vzrok samomora je baje ljubimska drama. Ljudje govore, da se je že pred 1 mesecem hotel ustreliti, a je slabo zadel. V nedeljo dne 7. t. m. so našli v udmatskem gozdu obešenega blizu 26 let starega Franca Lavriča, čevljarskega pomočnika iz Lipe nad Vrbo. Vzrok samomora ni znan. Pred 3 tedni se je ponesrečil 18 let stari Janez Hus, rejenc Florijančeve obitelji v Skočidolu, ki je bil zaposlen pri lesni tvrdki „Alpenland“. Pri popravi vodnega kolesa je padel v Dravo in izginil v valovih. Njegovega trupla do danes še niso mogli najti. Tako so v kratkem času 3 mlada življenja storila žalosten konec.

Šmihel pri Pliberku. Nagle smrti je umrla dne 8. t. m. šivilja in posestnica Helena Hribernik, pd. Vrhuca na Bistrici. Bila je zavedna Slovenka in je hotela vse premoženje zapustiti tukajšnjemu izobraževalnemu društvu in cerkvi, a ni utegnila napraviti oporoke, ker jo je prihitela smrt. Bog ji bodi milostljiv sodnik! — V nedeljo pa smo pokopali Kreplnovo mater v Dvoru, ki zapušča moža in dvoje otrok v starosti 3 let in 1 meseca. N. v. m. p.

Lisna gora. Z ozirom na dopis z 10. t. m. pod naslovom „Lisna gora“ (Germanizacija v cerkvi) si usojam sledeče pojasniti: 1. Na Lisno prihaja ob večjih shodih veliko nemških romarjev iz Lavantinske doline. Od nekdanj so imeli svojo službo božjo z nemško pridigo. To službo božjo je opravljal vselej duhoven iz Rude, ki je pripeljal navadno seboj pevce. Tudi belo nedeljo letos so peli pevci iz Rude pri prvi službi božji, ki je izključno za Nemce, nemško, kakor lani. Pri drugi in tretji službi božji za Slovence so peli domači pevci, slovensko, kakor vselej. 2. Lisna gora je božja pot, na kateri opravlja od nekdanj že, kakor po drugih božjih potih, vsak svojo pobožnost, kakor mu ljubo in drago. Ker vzdržujejo cerkev večinoma tujci, ne domačani, in sicer brez razločka, Slovenci in Nemci, zato je pravično, da se vsem v jezikovnem oziru po možnosti ustreže. 3. Če se „zdi“ dopisniku, da stojim pod vplivom Heimatdienta, izjavljam, da mi je to društvo pri nas popolno neznano, kakor gotovo tudi dopisniku. Franc Rosman, župnik. — (Ker nočemo kratiti nobenemu pravic, radi objavljamo to pojasnilo, da cenj. čitatelji spoznajo, da stvar s petjem ni tako zla, kakor se je prvotno poročalo. Op. ured.)

DRUŠTVENI VESTNIK

Št. Jakob v R. (Igra.) V nedeljo dne 7. maja nas je obiskalo izobraževalno in pevsko društvo „Kočna“ iz Sveč ter priredilo prekrasno igro „Domen“, ki je nad vse pričakovanje dobro uspela. Splošni vtis o igri je bil sledeč: Igrali so izvrstno. Resni pretresljivi prizori so se menjavali s smešno-saljivimi. Vedno napeto so sledile oči in misli igralcem. Berač Urh je res take česnal, da smo se mu vsi iz srca smejali. Domen, Anka in Meta pa so s svojim dovršenim nastopom marsikaterega ganili do solz. Nepozabljivo lepo in ganljivo je bilo slo-

vo Domna od neveste in matere. Graščak Sova pa nas je znal prepričati, da po njegovih potih ni dobro hoditi. Igralo se je vseskozi nepriljubeno in naravno, vmes pa je pel moški zbor, obstoječ iz čvrstih glasov, krasne pesmi. Vsa čast režiserju gosp. Kosmu iz Mač in pevovodji gosp. organistu iz Sveč.

Vogrče. Na občnem zboru „Kat. slov. izobraževalnega društva za Vogrče in okolico“ dne 7. majnika je bil izvoljen za društvenega predsednika Ferdo Perč iz Rinkol, za namestnika pa Anton Žele iz Vogrč. Sedaj pa, ko imamo svoje društvene prostore, le krepko na delo! Pridno k sestankom in predavanjem! Fantje in dekleta! Vsi v naše izobraževalno društvo! Ne smemo se dati prekositi in osramotiti od drugih! Izobrazba na podlagi krščanskih načel bodi naš cilj, društvo naš ponos in naše veselje!

Sele. Naša dekliška Marijina družba obhaja o Binkoštih petletnico svojega obstanka. Ob tej priliki uprizori na binkoštni pondeljek po cerkvenem opravilu okoli 2. uri pop. pri Mažeju igro „Lurška pastirica“. Ponovi se ta igra na lepo nedeljo 18. junija po maši. Čisti dobiček se porabi za nove zvonove.

GOSPODARSKI VESTNIK

Potrebe današnjih dni.

Nadaljevanje.

Predno pa se za posle bolje ne poskrbi, ni upati, da bi ostajali doma tudi ne, če se zavarujejo za starost in bolezen. Zavarovanje pozdravljamo, a kaj zavarovanje, če se vrednost denarja ne ustali? V tem si moramo biti na jasnem, da bomo ljudi ohranili doma le, če se jim da možnost, dobiti si lasten dom, dobiti si nekaj polja. Vrednost zemljiške posesti se je zdaj zopet prav spoznala, na zemlji stojimo in od zemlje živimo, srečen vsakdo, ki ima svojo kozico vsaj in nekaj mleka za svoje otroke... Sprva se je mislilo, da se v tem oziru nekaj pridobi z naseljevanjem zapuščenih posestev. A vseh teh posestev je na Koroškem le 170, kmečkih posestev pa je 27.000, če se ta posestva v doglednem času res naselijo bo vse to le kakor kapljica deža na suho polje. To ne šteje nič. Tega vprašanja torej ne smemo puščati v nemar, ako hočemo pomagati kmetu in delavcu. Tu ne bojo pomagali delavci sami, zlasti, ne njihovi židovski voditelji, katerim so razmere na deželi tako znane, kakor nam gore na luni. Vidimo jih od daleč, kaj drugega pa ne vemo prav nič. Vrhutega je stališče socialne demokracije proti kmetu tako, da ga ne moremo odobravati. Socialna demokracija hoče razredni boj — Klassenkampf — ga imenujejo, to je gospodarski boj med delavcem in posestnikom, socialna demokracija hoče pripraviti kmečko last tja, da lastnik ne bi več mogel gospodariti in potem bi ustanovili novi red in zemljo razdelili ter ustvarjali novi paradajz ali pa ruski pekel, in ta je nam bližje kakor sanje o raju. Nastopanje take stranke bo kmata le razdražilo in stranki ne boste prišli do kompromisa, do sporazuma. Prva posledica bo: kmetje bojo pač delali brez ljudi, po polju bojo pasli, kruha se bo pridelovalo vedno manj, vedno več se bo uvažalo živil, naša valuta bo padla še naprej, ljudje bojo odhajali naprej v tovarne, tovarne pa bojo obstale ker se bo pričela nadprodukcija, delavce bo nekaj časa plačevala država dočas, da naš denar sploh ne bo več imel nobene veljave, in konec bo le, da bo imel kmet še kaj jesti, delavec pa ne in da se bo pričela bitka med kmetom in tistim, ki bo hotel pleniti po deželi. V take razmere pridemo, če se gospodarstvo ne uredi zopet kakor zahteva pamet. Ta red moramo napraviti sami, ali pa ga bojo napravili sosedje z silo in potem bojo pod tujimi bajoneti le tudi naši rdeči bratje morali molčati in se udati v razmere.

V interesu vseh je, tudi v interesu delavcev, da ostanejo ljudje tudi na kmetih. Celokupno ljudstvo je nek organizem, to se pravi, kmet potrebuje delavca v tovarni, kakor ta ne more biti brez kmečkega ljudstva: ves človek trpi, ako se mu suši roka, ako mu boleha noga. Tako je v državi, ako ta, ali drugi stan trpi in se ruši, trpe vsi, in se mora razkrojiti vsa družba.

Vodstva kmečkih ljudi ne moremo prepustiti ljudem, ki za to nimajo poklica, ne zmožnosti, ne prave volje; ljudem, ki hočejo delati le zdražbo.

Iskati je treba med gospodarji in posli pametnega sporazuma! Treba pomoči delavcem na deželi, a to je mogoče le polagoma, kakor se dvigajo produkcijske razmere, treba je zastopati koristi delavcev a skupno s koristimi kmeta.

Ljudem ne smemo praviti, da je treba manj delati in več zahtevati, marveč treba delati, največ ko mogoče. Ko bomo več pridelali, se bomo z gospodarjem zgovorili, kako se naj daje tudi delavcem njihov del. Delavcem moramo povedati, da njim ni pomagano s polno pestjo denarja, marveč s tem, da bi imeli nekaj svojega polja in nekaj svoje živali.

Urejevanja pravnega razmerja med kmetom in njegovimi ljudmi ne moremo prepustiti ljudem, ki hočejo kmetijstvo polagoma spraviti v socijalizacijo. Jasno nam mora biti, da nam dežela postane v tem slučaju zopet „turška drajna“ — kakor ne smemo pustiti, da nam norec vtakne v slamo vžigalico z namenom, da bi se ob ognju grel.

V poštev pa pride še cela vrsta drugih vprašanj, za katera ima le krščanska stranka razuma in požrtvovalnosti. Treba je usmiljenja in ljubezni za stare, otroke i bolnike med našimi posli in delavci. Socijalna demokracija zahteva vso pomoč le od države; država naj pomaga. Tako sta si mislila tudi judovski levit in duhoven, ko sta hodila mimo reveža, katerega so bili razbojniki napol ubili; mislila sta si pač: povedala bova ljudem, da gredo pomagat. Medtem pa bi bil revež umrl, ko ne bi bil stopil Samarijan s svojega osla in ga ne bi bil peljal v prenočišče, kjer je še iz lastnega žepa plačal, ker se na gostilničarja ni zanašal. To je krščanski duh: pomagati takoj, plačati sam, storiti sam. Država nastopi naj le kjer je treba pomagati posamniku in pomagati takoj tam mora nastopiti krščanska ljubezen. Ta ljubezen je pa le pri nas, drugod je ni.

Za naše kmečke posle in delavce je torej treba poskrbeti kmalu takoj: tu se odpira velik delokrog. Za te stvari treba zainteresirati ljudi same, ljudje naj sodelujejo! Treba ustvariti veliko organizacijo naših delavcev na deželi, ljudi treba navaditi, da bojo brali, da bojo plačevali svoje doneske in sodelovali sami za svoj napredek. Dalje sledi.

Celovec. Novo ustanovljena „Zveza Koroških zadrug“ v Celovcu je začela dne 15. t. m. poslovati, njeni uradni prostori se nahajajo v Mohorjevem domu, Vetrinjsko obmestje 26/1; kot uradni dan se je začasno določil vsaki četrtek.

Živiljske potrebščine so se podražile za 25%. Uradno se razglša, da so se cene živiljskih potrebščin od 15. aprila do 15. majnika dvignile za 25 od sto. Delavci bodo seveda takoj zahtevali zopetna povišanja plač.

Konec tobačnih kart. Koncem junija se odpravijo tobačne karte, da bo od 1. julija dalje promet s tobačnimi izdelki prost; vsak bo vse vrste tobaka in povsod dobil tudi brez karte. Zopet se odpravi lep spomin na vojno. Praktičen pomen so karte itak že zdavnaj izgubile.

Dunajski trg. Pretekli teden so bile sledeče tržne cene: Voli 1 kg žive teže po 1240 do 1860 K, biki 1000—1650 K, krave 1070—1650 K, pitane svinje 3200—3520 K, za meso 3000 do 3200 K za 1 kg (podražile za 400 K), teleta 1500—2700 K, ovce 1000—1800 K; kokoši 2400 do 3600 K, gosi 2800—3600 K, golobi 500 do 800 K za 1 kg. — Mesne cene: govedina 2800 do 3800 K (podražila za 100—300 K pri kg), teletina 1600—3600 K (podražila za 200—300 K), svinjsko meso 3000—4200 K (podražilo za 500 do 600 K), ovčje meso 1800—2400 K (podražilo za 200 K). 1 kg krompirja 175—210 K, zeleni grah 800—850 K, 1 jajce 140—145 K. Lahko vprežni konji 150.000—280.000 K, težki 500.000 do 900.000 K, konji za klanje 650—1160 K. 1 q sena 16.700—25.000 K, 1 q detelje 19.000 do 21.000 K, 1 q slame 11.000—12.500 K.

Borza. Curih, dne 20./V. Avstr. krona 0,05½. Dunaj, 22. majnika. Dinar 140 avstr. K, češka krona 187 avstr. K, ogrska krona 12

avstr. K, lira 500 avstr. K, francoski frank 895 avstr. K, švicarski frank 1875 avstr. K, funt šterling 43.800 avstr. K, nemška marka 32½ avstr. K, dolar 9875 avstr. K.

ZDRAVSTVO

Bolečine v trebuhu. Navadno so bolečine v trebuhu posledica prehlajenja ali izkvarjenega želodca. V prvem primeru je dobro oviti čez trebuh gorko flanelo ali pa položiti na trebuh gorak kos opeke. Enako ne škoduje kozarček domačega žganja, osobito brinjevca. Če provzroča bolečine pokvarjen želodec, pa je treba vzeti kako čistilno sredstvo, n. pr. ricinovo olje, rabarbaro in slično. Kadar ta preprosta, toda nenevarna sredstva ne pomagajo, je to znak, da je belezen težja. Tedaj je najcenejša in najboljša odpomoč: iti k zdravniku.

RAZNE VESTI

Kašljajoča rastlina. Svoj čas je provzročilo veliko senzacijo odkritje kihajoče rastline. Sedaj pa so odkrili v tropičnih krajih rastlino, ki kašlja. Plod te rastline je podoben grahu. Rastlina ne vzdrži prahu, a če ga pride na njeno listje nekoliko, prične kašljati nekako tako, kakor otrok, ki ima oslovski kašelj.

Otrok v levjih krempljih. Amer. listi poročajo o romantični dogodbi o mali deklici, katero je levinja odnesla v svoj brlog. Znani lovec Swart je bival nekaj časa s svojo ženo in triletno hčerko v bližini krokodilje reke. Mati nekoč pere perilo, ko se pa ozre po otroku, ga ni bilo nikjer. Zaman so potem preiskali celo okolico. Čez nekaj dni prideta v kolibo dva domačina in pravita Swartu: „Beli človek, našli smo tvoje dete. Vzemij svojo puško in idi z nama!“ Domačina sta peljala lovca ob bregu reke kakih 5 km in mu pokazala, kako levinja liže njegovo dete obenem s svojimi mladiči. Swart je sprožil puško ter tako nagnal leve v beg. Otrok pa je ostal in čez nekaj trenutkov ga je držal srečni oče v naročju. Obleka otrokova je bila raztrgana in koža ponekod opraskana, sicer pa je bil otrok popolnoma zdrav.

Tragedija na otoku Jamaika. Neki farmar se je kopal v morju s svojo štirinajstletno hčerko, ki je odplavala nekoliko dalje od obale. Kmalu nato zasliši oče obupno klicanje na pomoč. Urno odplava k njej. Morje je bilo napolniti pobarvano s krvjo in omedlela deklica se je že potapljala. Ko jo oče prinesel na obrežje, je videl, da hčerki manjka vsa desna noga in da ima tudi notranje znatne poškodbe, ki jih je povzročil morski volk. Naslednjega dne je deklica umrla. Oče je razpisal visoko nagrado za vodno zver. Otočanje so s pomočjo mrhovine zvalili volka k bregu ter ga toliko ranili, da so ga mogli potegniti na kopno. Tedaj pa je začel nesrečni oče udrihati po njem s sekuro. Možu, ki je zblaznel, so komaj iztrgali sekuro iz rok. Morskega volka so izročili zamajškemu muzeju.

Orožje iz dobe selitve narodov. Na otoku Alseni so našli orožje iz dobe selitve narodov. V globočini 5 metrov je ležalo na tisoče sulic, nekatere iz železa, druge iz kosti. Še globlje so našli lesene ščite, ki so po obliki in izdelavi popolnoma razlikujejo od do sedaj poznanih ščitov severnih narodov. V Nydamu in Thorsbergu so izkopali okrogle ščite z medenim nastavkom v sredini, dočim so alsenski ščiti popolnoma leseni in štiriočlani. Ravno tam so tudi našli železne meče, v nekem močvirju pa večji čoln, ki ga šele izkopavajo. Okrog čolna je bilo vse polno živalskih kosti ali ne ve se še od katerih živali.

„Zdravilo za pekel.“ Našel se je sledeči recept, ki ga priporočamo širši javnosti, posebno tistim, ki se pekla posebno bojijo, ali se ga imajo bati: Najprej vzami 5 kil žalosti, 10 kil potrpežljivosti, 15 kil zmernosti, 20 kil čistosti, 30 kil darežljivosti in 125 kil ponižnosti. To vse stolči v možnarju duhovne moči, vlij k temu četrt litra upanja, kuhaj to v ponovci pravičnosti pri ognju krščanske ljubezni, zmešaj to večkrat s pobožno molitvijo, spravi vse v posodo stanovitnosti, da ples in napuh ne prideta zraven. S tem se namaži vsako jutro in vsak večer in ne prideš nikdar v pekel.

SMEŠNICE

Pameten vratar. Tujec vpraša kolodvorskega vratarja: „Ali se je narodil v tem mestu kak velik mož?“ — Vrtar: „Ne, kajti pri nas prihajajo le majhni otroci na svet.“

Prisotnost duha. Policaj je zagrabil postopača ter mu rekel: „V imenu zakona! Vi ste aretirani.“ — Postopač (ponosno): „Dobro, torej pojdite z menoj!“

Pobalinska. Gospod pobalinu: „Fej, sram Te bodi, ker si čistiš nos s prsti.“ — „Z nogami ga pač ne morem,“ je odvrnil pobalin ter šel svojo pot.

Koroškega Slovenca!

Čitajte in razširjajte

Listnica upravnštva.

Angela Wieser, Slov. Plajberk. Se pošilja od 15. številke naprej. — Zdravsky. 17./IV. 1000 K prejeli. — Ledenice. Se pošilja vsem 5 od 12. štev. naprej.

Vabilo

30

na XXXII. redni občni zbor

Hranilnice in posojilnice v Sinčivesi.

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva.
2. Poročilo rač. pregledovalcev.
3. Potrjenje rač. zaključka za l. 1921.
4. Razdelitev čistega dobička.
5. Slučajnosti.

Dan občnega zbora: bink. ponedeljek 5./V. 1922 ob 3. uri pop. Kraj: Dobrlavas, hranil. ica. K obilni udeležbi vabi Odbor.

Vabilo

na redni občni zbor

Hranilnice in posojilnice na Kostanjah, ki se vrši dne 28. majnika 1922 ob pol 10. uri pri pd. Najbirtu na Kostanjah.

Dnevni red:

1. Čitanje in odobrenje zapisnika o zadnjem občnem zboru.
2. Odobrenje rač. zaklj. za l. 1921.
3. Poročilo načelstva.
4. Slučajnosti.

29

Odbor.

Apno

31

se bo od 5. junija naprej — dokler traja zaloga — oddajalo

po 4000 K za 1 q (100 kil).

Ponudbe je pošiljati na naslov: Johann Urank, posestnik, Enzelsdorf, p. Gallizien, Kärnten.

LIDOVA KNIHTISKARNA

SE PRIPOROČA ZA HITRO, OKUSNO IN CENO IZDELAVO VSAKOVRSNIH DRUSTVENIH, TRGOVINSKIH IN DRUGIH TISKOVIN, VABIL, OKLICEV I. T. D.

WIEN V., MARGARETENPLATZ 7